

Fwd: Mons. Vlado Košić, biskup sisački, Homilija na Udbini, 30. kolovoza 2014.
 Mons. Vlado Košić, biskup sisački
 Homilija na Udbini, 30. kolovoza 2014.

- **Pozdravljam: generale HV i osobito pozdravljam g. Darija Kordića suvremenog hrvatskog mučenika koji je bez dokaza osuđen i u zatvoru za Hrvatsku proveo 17 godina! Braniteljima...**
- /Čit.: Mudr 3,1-9; **Rim** 5,1-5; Mt 10,34-39/

Dragi štovatelji hrvatskih mučenika, **draga braćo i sestre!**

Kada se okupljamo ovdje u Udbini, u nacionalnom svetištu crkve Hrvatskih mučenika, tada jednim blagdanom slavimo hrvatske svece, blaženike i služe i službenice Božje, ali i mnoge znane i neznane tj. od Crkve (još) neproglasene Božje ugodnike na našim oltarima a koji su dali svoje živote za Krista. Najprije to su: sv. Nikola Tavelić, sv. Marko Križevčanin, bl. Alojzije Stepinac, bl. **Miroslav Bulešić**, blažene sestre Drinske mučenice - bl. Jela Ivanišević i četiri njezine susestre Kćeri Božje ljubavi, kao i službenici Božji Širokobriješki mučenici (njih 66: Fra Leo Petrović i 65 subraće) i službenica Božja časna s. Žarka Ivasić. Oni su neposredni svjedoci vjere jer su bili progonjeni *in odium fidei*, iz mržnje na vjeru i živote dali za Krista. Drugotni su mučenici za Krista i oni koji su poginuli jer su svjedočili kršćansku **ljubav**, a nisu bili direktno progonjeni zbog vjere, ali su oni iz vjere a ne iz mržnje branili svoju domovinu, obitelj i svoje bližnje, dakle bili su zrtve progona slično kao nevina dječica u Betlehemu i sv. Ivan Krstitelj. Nevina dječica nisu ni znala za Isusa, pa ipak su kršćanski mučenici, premda nisu bili ni kršteni, ali njihova je krv spasila Isusa i oni su poginuli jer je kralj želio ubijajući njih ubiti novorođenoga Sina Božjega. Kad promatramo našu mučeničku hrvatsku povijest, smijemo zaključiti da je naš narod zavrijedio naslov koji mu je **sam** Papa Lav X. dao godine 1519. u pismu banu Petru Berislaviću, naime *Antemurale christianitatis - Predzide kršćanstva*, jer su svojom krvlju naši stari branili ne samo domovinu, nego i kršćansku Europu, a time i samo kršćanstvo! A sv. Ivan Krstitelj nije izgubio glavu direktno zbog Krista nego jer je kralju Herodu proročki javno predbacio da nemoralno živi, da ne smije imati bratovu ženu. On je dakle žrtva zbog svetosti braka, a bračnu vjernost je osobito uzvisio baš Krist Gospodin zahtijevajući neraskidivost bračne zajednice. Prema tom primjeru i naši su stradalnici koji su bili mučeni zbog vrednota i visokih idealja koje je Krist propovijedao također indirektno mučenici za Krista. Kad su npr. neki hrvatski domoljubi iznosili nemoralnost zakona i nepravednost postupanja drugih naroda u prijašnjim zajedničkim državnim zajednicama, a na štetu našega naroda, bili su bačeni u tamnica, kao npr. toliki koji su bili u komunizmu bačeni u zatvor u St. Gradišku, također pobijena tzv. Bugojanska skupina mladih idealista 1972., ili pak Stjepan Radić, Đuro Basarić i Pavle Radić, ubijeni u beogradskoj skupštini 1928. godine. U te mučenike smijemo pribrojiti Eugena Kvaternika i njegove drugove u tzv. Rakovičkoj buni koje je Austrija nemilo pogubila 1871. A da ne spominjemo tragediju bana Petra Zrinskog i kneza Frana Krsta Frankopana, pogubljenih u Bečkom Novom Mjestu 1671. Godine! Nepregledan je niz takvih hrvatskih mučenika koji su pali za ideale slobode i domoljublja, a koje naš narod s pravom časti kao nacionalne heroje. Sigurno, u mojoj biskupiji posebno se ističu: hrabra obrana Gvozdanskog 13. siječnja 1578. kada su svi branitelji izginuli, te tragedija Zrina, gdje su u jednom danu tj. 9. rujna 1943. partizani pobili 208 mirnih stanovnika, a sve kuće zapalili i preostalo stanovništvo prognali. Svakako, ne smijemo danas zaboraviti ni tolike žrtve pogubljene od komunističkih zločinaca za vrijeme Drugog svjetskog rata i osobito poslije završetka tog rata, kad su naši hrvatski ljudi doživjeli masovne likvidacije u Bleiburgu poslije 15. svibnja 1945. i na Križnom putu koji je kao neviđena kolona smrti progutao stotine tisuća Hrvata, razoružanih vojnika, ali i silno mnoštvo civila, žena i djece diljem Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i susjednih balkanskih zemalja. Nedavno sam u Garevcu, u Bosanskoj Posavini posjetio *Burića štalu* gdje je bilo odmah poslije rata 1945. zatočeno 224 Hrvata koji su nemilo pobijeni. Međutim i tijekom 45-godišnje komunističke diktature nad našim su narodom bez suda, a najčešće i bez ikakve krivnje izvršena bezbrojna pogubljenja, bilo da su to

počinili u zemlji ili u inozemstvu pripadnici zloglasne Udbe – od koje je kao najpoznatija žrtva – od njih 67 - pao i Bruno Bušić, bilo sudovi koji su kao sredstva komunističke revolucije imali zadatak uklanjati sve tzv. kontrarevolucionare. Na taj način, kao žrtva takvog progona je naš najpoznatiji i najštovaniji čvrsto vjerujemo uskoro sveti Alojzije Stepinac. A nije li i Zvonko Bušić, koji je nesretno otišao prije godinu dana, a koji je robio 30 godina, **bio** također mučenik za Hrvatsku, koji međutim nije mogao prihvatići njezinu sadašnju realnost, jer se za takvu Hrvatsku kao **idealist** nije borio? A onda se podigla velikosrpska agresija i 90-tih godina prošlog stoljeća sručila se na naš narod i počinila nezabilježene zločine i prouzročila bezbrojne žrtve. Samo hrvatskih branitelja je poginulo više od 15 tisuća, a zar njima ne treba pribrojiti gotovo 2 tisuće onih koji su poslije rata digli ruku na sebe jer nisu bili zadovoljni odnosom službene Hrvatske prema njima, ali i prema ratu u kojem su kao domoljubi sudjelovali? Srpski genocid, kulturocid i urbanocid, žrtve koje se ne broje samo po mrtvima, nego i po srušenim crkvama, bolnicama, školama, osobnim domovima, stanovima kulminirala je prošle godine Vukovarskim slučajem. Ratna je šteta izračunata i u novčanom se iznosu broji na više stotina milijardi američkih dolara, međutim šteta je počinjena i dušama naših ljudi, u oboljelima od različitih tjelesnih i duševnih rana, a ne može se ničim izmjeriti. Pa ipak oni koji su odgovorni u našoj **državi** ne vidaju rane ranjenim žrtvama velikosrpske agresije, već naprotiv stavljaju sol na te rane svojim odnosom zanemarivanja istine i nasilnog nametanja „normalizacije“ u Vukovaru, ali i u čitavoj državi, a ni jednom riječju ne traže nikakvu ratnu odštetu od zemlje koja je počinila te zločine. Zar nije to zahtjev pravednosti da se ima nadoknaditi počinjena šteta? U sakramentu ispovijedi npr. pokornik ne može dobiti odrješenje ako ne nadoknadi štetu za koju se kaje, a koju je svojim grijehom počinio. A među ubijenima u Domovinskom ratu, te među prognanicima, kojih je i danas iz BiH mnogo u Hrvatskoj, toliko je mnogo primjera kršćanskog oprštanja, prihvatanja križa i vjerničkog podnošenja zala! I sam sam gledao i slušao kao prognani župnik Hrastovice i Petrinje kako su moji prognanici podnosili ta ratna stradanja, često bez riječi protivljenja, primajući iz Božje ruke sve te kušnje kao način da Bogu posvjedoče svoju vjernost i izdržljivost! Međutim da bi se došlo do ljubavi među ljudima preduvjet je priznanje istine i ispunjenje pravednosti.

Prošlo 20. stoljeće bilo je najkrvavije upravo po ubijanju kršćana.

Većina građana Zapada u kojima je kršćanstvo povijesna religija, uključujući i Hrvate, uopće ne zna kakve su se stravične stvari dogodile kršćanima u prošlom stoljeću i kakve im se događaju još i danas.

O kršćanstvu se u medijima danas može čuti uglavnom samo po skandalima pa se stječe dojam da je kršćanstvo, iz ove perspektive i stvorene klime, uzrok svih zala prošlih stoljeća. Knjiga **Antonia Soccia, *I nuovi perseguitati. Indagine sull'intolleranza anticristiana nel nuovo secolo del martirio***, bavi se progonima i netolerancijom prema kršćanstvu te podsjeća na to da su kršćani u prošlom krvavom stoljeću najprogonjenija i najubijanija religijska skupina.

U dva tisućljeća postojanja kršćanstva zbog vjere ih je ubijeno sedamdeset milijuna, no od ukupnog broja ubijenih čak “45 milijuna (oko 65 posto) su mučenici dvadesetog stoljeća”, iznosi A. Soccii. Još dramatičnije su brojke koje se odnose na kršćane u svijetu danas: “trenutno oko 160 tisuća kršćana godišnje bivaju ubijani zbog svoje vjere u Isusa Krista (...), od 200 do 250 milijuna su svednevice progoljeni zbog vlastite vjere, dok ih 400 milijuna živi pod snažnim redukcijama i osporavanjima vjerskih sloboda.” Ovim činjenicama možemo pridodati i brojku od četrdesetak katoličkih svećenika misionara koji svake godine bivaju ubijani pri izvršavanju svoga poslanja. Neznanje o jednoj takvoj tragediji širokih razmjera stoga budi sumnje radi li se o ciljanoj ignoranciji ili pak o indiferentnosti sekulariziranog Zapada prema svojoj povijesnoj religiji.

Veliko stratište kršćana su jučer i danas - islamske zemlje.

Početkom dvadesetog stoljeća 32% turske populacije bili su kršćani, danas ih je tek 0,6%. Dakako, brutalno su masakrirani u milijunskim pokoljima, a da “kršćanska” Europa nikada nije snažnije

prosvjedovala zbog ovog “holokausta prije holokausta”. U Egiptu je još 1975. godine bilo 20% kršćana (Kopti), danas ih je manje od 10 ili 5%. U Siriji je na početku 20. stoljeća broj kršćana iznosio 40%, danas ih je zanemariv broj, par postotaka. Slična je situacija drastičnog pada u gotovo svim islamskim zemljama, uključujući Iran i Irak. Ljudi su bili ubijani i proganjani samo zato što su kršćani, no o tome se rijetko govori na Zapadu, kao da se radi o mučenicima drugog reda. I dok broj kršćana u islamskim zemljama drastično opada, broj muslimana u “kršćanskim” zemljama raste...

Mučeništvo nije povezano s mržnjom prema drugačijem, već s ljubavlju prema Bogu i čovjeku. Većina kršćanskih mučenika ubijeni su samo zato što vjeruju u Isusa Krista i što se iste vjere ne žele odreći ni po cijenu prijetnje gubitka života. “Čovjek bomba” koji ubija nedužne civile nije mučenik, već zaluđeni fanatik.

Ne dirajući istinu bilo kojeg progonjenog naroda ili religije u prošlom krvavom stoljeću, zabrinjava što je Soccijeva knjiga jedna od rijetkih koja se pozabavila razmjerima stradanja kršćana jučer i danas te se postavlja pitanje: dok mučenici svih drugih religija i nacija nalaze mjesto u kolektivnoj memoriji, što se događa s kršćanskim mučenicima i kome oni pripadaju, tko je zadužen za dužni kult sjećanja na njihovu nevinu žrtvu? „Ako je bogati Zapad kojem je i danas kršćanstvo najbrojnija religija odlučio biti dosljedan u indiferentnosti prema vlastitoj povijesnoj religiji, onda ne čudi ovakva šutnja o tako strašnim činjenicama stradanja kršćana. To su mučenici koje nitko ne treba u memoriji jer se, barem što se Europske unije tiče, Zapad odriče bilo kakvog spomena svojih kršćanskih korijena.“ (I. Šola)

Ovih je dana kaldejski patrijarh iz Bagdada uputio poruku međunarodnoj zajednici. U poruci katolički kaldejski patrijarh Louis Raffael Sako međunarodnu zajednicu potiče na bratstvo i solidarnost kako bi se kršćanima potjeranim iz Mosula omogućio ostanak u Iraku. Poruka je upućena u prigodi Svjetskoga dan molite za Irak, koji je patrijarh Sako organizirao u suradnji sa zakladom Pomoć Crkvi u nevolji, a održala se 6. kolovoza, na blagdan Preobraženja Gospodinova. O tomu kako se kršćani mogu osjećati jasno govori postupno umanjivanje broja kršćana u Iraku. Od milijun i četiri stotine tisuća kršćana u 1980. godini, u Iraku je 2003. godine bilo oko 800 tisuća, a danas ih je tek oko tri stotine tisuća.

Svjetsko armensko vijeće sa sjedištem u Švedskoj tvrdi da je iz sjevernoga Iraka, odnosno okolice Mosula, izbjeglo oko 200 tisuća kršćana. U gradu Bakhdida bilo je oko 50 tisuća kršćana koji su pripadali uglavnom sirsко-katoličkoj i sirsко-pravoslavnoj Crkvi.

Papa Franjo pozvao je sve biskupe svijeta da organiziraju molitvu za kršćane koje se ubija i protjeruje iz sjevernog Iraka... I više biskupa u Hrvatskoj odredilo je ovih dana u svojim biskupijama da se moli za kršćane koji su progonjeni te za mir u svijetu.

A u Hrvatskoj i BIH nije li na djelu aktualno mučeništvo kršćana koji trpe od nasilja nad zdravom pameti, kad se u javnom diskursu izvrću kako povijesne istine, od interpretacija Drugog svjetskog rata i komunističke vladavine koja je za mnoge naše javne prisutnike sam „med i mljeko“, usprkos stravičnim žrtvama, ne samo političkih nego i kršćanskih mučenika, koje jednostavno oni ne žele vidjeti, do Domovinskog rata koji se izvrće u oružani sukob bez imenovanja krivca za gubitak ljudskih života i ogromnu gospodarsku, kulturnu i općedruštvenu štetu, tako i sadašnje društveno stanje koje se živi bez prave želje da se ono promijeni u moralnom, gospodarskom i političkom smislu te da se poštuju temeljni moralni i općedruštveni principi?

„Dvadeset i pet godina nakon pada komunizma te u suprotnosti s očekivanjima nakon pristupa postkomunističkih država članica Europskoj Uniji nismo uspjeli utemeljiti uspješne i razvijene demokracije u Srednjoj i Istočnoj Europi,“ stoji u Praškoj poruci Platforme europskog sjećanja i savjesti (23. lipnja 2014.). Elite proizašle iz komunizma i njihov propagandno-medijski aparat danas otvoreni nego ikad vode žestoku ideološku borbu u prilog pohrvaćenja jugoslavenskog komunističkog režima...

„Kako je moguće – pita se Ivo Banac - da su poražene fašističke zemlje, poput Italije i Austrije, koje su nakon rata bile u ruševinama, u relativno kratkom roku prestigle sve „prednosti“ tzv. naprednog „socijalizma“? Moramo biti svjesni da je komunizam doslovno sprječavao razvoj te da smo u krizi zbog stanja društva koje je izravno proizašlo iz komunističkih deformacija.“ (nav. autor, Hrvatski neokomunizam, Vjenac /10.7.2014.).

A naše aktualnon hrvatsko mučeništvo ima ime: to je Vukovar. O svom iskustvu Vukovara progovorio je fra Gordan Propadalo, dosadašnji vukovarski župnik, prigodom svoga oproštaja 17. kolovoza o.g. rekavši između ostalog i ove riječi: „Ono što mi je možda bilo najteže, to je vezano uz cirilicu. To je bezvezna jedna stvar u sebi, ali iza toga se krije jedna sotonska zamka po kojoj se žrtvi htjelo odalmiti šamar jer je nevina, a uzveličati zločin. Odmah mi je bilo u početku jasno da se iza toga krije strašno veliki ulog koji još danas nismo do kraja prozreli, ali na sreću sad se neke stvari prelamaju pa će nam jednom biti to čišće i jasnije. Ja vjerujem da oni koji su to silom nametnuli, htjeli su u nama proizvesti izgrede, nerede, i tako nas optužiti kao šoviniste, naciste i krive za sve ono što se dogodilo u Vukovaru. I to je ono što sam nazvao zločinom i to je ono što me najviše boljelo u Vukovaru... Istinski suživot među ljudima može se voditi samo na istini, pravdi, ljubavi i slobodi. Svi drugi pokušaji završavaju s porazom i to stravično...“

Sa srpskom agresijom učinjena su stravična zla u Vukovaru, a da za ta zla gotovo nitko nije odgovarao. Danas u takvoj situaciji uvesti cirilično pismo u Vukovaru uistinu znači rehabilitirati sve zločince, zaštiti ih i dapače nagraditi. A s druge pak strane, onim nevinim žrtvama koje su toliko propatile zadati dodatni udarac na sve one nebrojene primljene udarce. I jasno da se na kraju svega toga čovjek pita, a gdje je tu poštivanje istine, pravde i dostojanstva ljudske osobe. U stvari tu se nagrađuje nepravda, laž i zločin. I u tome se krije istinski problem...“

Želio sam podijeliti ove riječi, draga braćo i sestre, s vama, i to bez posebnog komentara. One samo svjedoče kako su i danas hrvatski katolički progonjeni, kako trpe mučeništvo od različitih nepravdi i nasilja. Trebalo bismo danas imenovati i drugu hrvatsku ranu ili mjesto aktualnog mučeništva hrvatskih katolika: to je BIH. U njoj je danas zaista teško biti Hrvat i katolik. Treća rana našeg hrvatskog mučeništva danas je nepoštenje i lopovluk koji trpe naši ljudi zbog neodgovornosti onih koji nas vode, a koji ne vole ni hrvatski narod ni Katoličku Crkvu već samo svoj džep i nemoralno upravljuju našim dobrima, a za sirotinju ne mare. Ipak mi kao katolički narod nikada nismo zbog svojih rana pali i ostali slomljeni, uvijek smo se dizali, pa je to i naš zadatak danas. Zavapimo ovdje u Udbini svim našim hrvatskim mučenicima, i svećima i blaženicima, i tolikima koji nisu kao takvi proglašeni, a samo su Bogu poznati po svojoj ljubavi i žrtvi, da zagovaraju za nas danas, da nam isprose ustrajnost u dobroti, istini, pravdi i ljubavi, kako bi naša Domovina imala budućnost. A to će biti po velikoj ljubavi prema Bogu i svome domu i rodu, kako nas upravo uče svi naši hrvatski mučenici.

Draga braćo i sestre, Gospodin nam u svojoj Riječi danas poručuje kako se ne trebamo bojati izložiti se za Krista i njegovo Evandelje. Sv. Pavao kaže da se trebamo ponositi i nevoljama jer one nas utvrđuju da budemo postojani i prokušani, da u nama sazori nada. To je prema Knjizi mudrosti „mala muka“ odnosno „kušnja“ koja pokazuje jesmo li Boga dostojni. Očito naši su mučenici pokazali svojom izdržljivošću da su bili dostojni! I što Gospodin kaže u Evandelju, izgubili su svoj život poradi Krista, ali su ga zato našli i sačuvali, dok oni koji se grčevito bore da sačuvaju svoj život na zemlji, gube vječni život jer taj se život stječe nesebičnošću. Tko se sebično borи za sebe i želi sačuvati prolazni život, taj je gubitnik; pobjeđuje onaj koji je nesebičan i koji je spremjan žrtvovati se za druge. To je poruka Kristove riječi, ali i njegova primjera jer on se prvi žrtvovao za sve nas. Naši su mučenici slijedili Krista i zato su njemu pridruženi u slavi uskrsnuća. To je i naš put, braćo i sestre, i zato slavimo mučenike da bismo u njima hvalili Gospodina koji je nas „ljubio do kraja, sve do smrti“, te kako bismo i sami gledajući njih hrabro prihvaćali sve kušnje i nevolje znajući da se život vječni dobiva samo ako se zemaljski život daje za druge. Amen.